

Hazai Attila

Legényregényremény

Először az jutott eszembe, hogy én is írni regény. Regény lenni totál olyan, mint a Föld. Nagy, bejárhatatlan, és igen magasan van a teteje. Aztán rájöttem, hogy ez csak részben igaz.

Inkább olyan, mint egy barlang.

Olyan barlangra gondolok, amelybe bemászhat, beléphet az ember, és láthatja, hogy milyen kicsi, vagy milyen hatalmas. Esetleg több terme van, érezni, hogy rengeteg levegő szorult belé. Ha ott leteszünk egy tárgyat, vagy a falára festünk valamit, akkor az maximálisan felhívja magára a figyelmet, és ahogy rossz barlang voltaképpen nincsen, legfeljebb csak sötét, olyan értelemben szerintem rossz regény sincsen.

Ha eddig annyit írtam, mint a vádlim, akkor nagyjából három szőrszálnyi részben írtam szexualitásról, szexuális aktusokról. Erre az arányra továbbra is szükségem van, mert érdekel a férfi-nő kapcsolat minden részlete, ez is az életem és közkinccsé tett megfigyeléseim fontos eleme.

Eddigi regényteremtő szándékaimról röviden annyit tudok, hogy először megpróbáltam egy minimális történetet szellemesen elmesélni, később megpróbáltam egy minimalista történetet minimalista eszközökkel elmesélni, legutoljára pedig kipróbáltam, hogyan lehet minimális erőfeszítésekkel regényt készíteni.

És most már sejtem, hogy mit fogok a jövőben tenni: pár éven belül maximalista leszek.